

DESIRE®

A romantic couple embracing on a balcony at night. The man is shirtless and muscular, wearing dark jeans. The woman has long dark hair and is wearing a light blue dress. They are looking at each other and smiling. The background shows a city street with buildings and streetlights.

Kelly Hunterová
Co manželka
nevěděla

 HARLEQUIN®
TM

KELLY HUNTEROVÁ

CO MANŽELKA
NEVĚDĚLA

PŘEKLAD

TEREZA SÝKOROVÁ

Milá čtenářko,

ať již sáhnete po kterémkoli z mých květnových titulů, jsem si jist, že se přenesete do světa velkých, i když často skrývaných, emocí, které ale postupně dovedou mé hrdiny k cestě poznání, že stojí za to žít plný život i se všemi jeho riziky. Dost tomu odpovídá název povídky Marný boj. Ano, je to tak, mé hrdiny drží zpočátku zpátky špatné zkušenosti, strach ze zklamání, nedůvěra v opačné pohlaví... Naštěstí láska vládne kouzelnou mocí a i ze skeptiků udělá věřící a doufající. Nechte tedy všechny starosti za dveřmi, najděte si klidné místočko a ponořte se do příběhů s dobrým koncem. Uvidíte, jak se uleví Vaší duši i myslí, když je obrátíte k něčemu pozitivnímu.

S láskou

Váš Harlequin

Kelly Hunterová

**CO MANŽELKA
NEVĚDĚLA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
What the Bride Didn't Know

První vydání:
Mills & Boon, 2013

Překlad:
Tereza Sýkorová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2013 by Kelly Hunter

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026 (Co manželka nevěděla: 2015 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2662-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2663-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2664-9 (PDF)

PROLOG

Sedmnáctiletá Lena Westová nerozuměla otázce. Měla co do činění s Eulerovým vzorcem a komplexním z , ale nic víc Lena nechápala. Se zasténáním nechala pero spadnout na čtverečkovaný papír, zakryla si dlaněmi oči, aby neviděla vlnící se moře za prosklenými dveřmi. Léto a školní úkoly nikdy nešly dobře dohromady. Ne, když má někdo před domem pláž a dokonalé vlny, na nichž se Lenin bratr proháněl od chvíle, kdy se vrátili ze školy domů.

Nebylo spravedlivé, že Jared dokázal počítat matematické úlohy z hlavy. Na náladě Leně nepřidávalo ani to, že její dva mladší sourozenci byli géniové – jeden zlý a druhý nikoliv – kteří by tu úlohu dokázali vyřešit v deseti vteřinách. Čtrnáctiletá Poppy – to byl ten hodný génius – by Leně pomohla, kdyby tu byla, jenže se bohužel právě zdržovala v matematickém think tanku na Queenslandské univerzitě a trávila nyní většinu svého času v Brisbane. Třináctiletý Damon tady také nebyl, aby ho požádala o pomoc. Byl totiž už opět po škole – jeho teorie byla, že pokud bude dostatečně neukázněný a bude dělat problémy, tak se think tankům zcela vyhne. Lena to Damonovi vlastně docela schvalovala.

Když je člověk tak chytrý, lidé se na něj často dívají divně. Ne že by si Lena musela dělat podobné starosti.

S povzdechem otevřela oči a znovu vzala do ruky

pero. Úloha číslo šest. Ta ji teď trápila. Taková malá úložka, kterou by kterýkoliv člen její bláznivé rodiny vyřešil i ve spánku.

„Jsi pitomá,“ zabručela zlobně.

„S kým to tady mluvíš?“ ozval se přímo za ní sameťově hluboký hlas a Lena nadskočila leknutím, protože neslyšela nikoho přicházet. Ten hlas však poznávala. Byl to Adrian Sinclair, jejich soused ob dva domy a Jaredův nejlepší kamarád už od školky.

„Copak ty nevíš, že se klepe?“ utrousila podrážděně a okamžitě si uvědomila, jakou hloupost to právě řekla. Adrian u nich klepat nemusel – prakticky zde bydlel.

„Nechtěl jsem narušovat tvé myšlenkové pochody.“

„A přesto jsi je narušil.“

Adrian se pousmál. „Říkala jsi tu něco o pitomcích. Myslel jsem, že mluvíš se mnou.“

„Taky pitomec jsi.“

„Vidíš, přesně to jsem měl na mysli.“

Bylo těžké se neusmát, když se Adrian tak krásně usmíval svýma hnědýma očima. „Tím, že se budeš usmívat, si nijak nepomůžeš.“

„Někdy to pomáhá. Je tady někde Jared?“

„Venku.“ Lena kývla hlavou směrem k Tichému oceánu. Byl stále modrý. Stále lákal. Jared právě vycházel z vln se surfovacím prknem v ruce. „Proč tam nejsi s ním?“

„Přemýšlím o tom,“ řekl Adrian. „Proč tam nejsi ty?“

„Zítřka mám test z matematiky.“ Lena na něj zkoumavě pohlédla. Adrian si zvolil ve škole stejné předměty jako Jared. A také stejné předměty jako ona, až na pár cizích jazyků. On a Jared byli ve škole o rok výš než ona. „Co víš o Eulerově vzorci a komplexních rovinách?“

Adrian k ní přistoupil a podíval se jí před rameno. „S kterou otázkou máš problém?“

„Se šestkou.“

„Bonusová otázka? Ale víš přece, že tu dělat nemusíš.“

„Pojďme předstírat, že tato možnost neexistuje.“
Ona totiž neexistovala. Ne v této domácnosti.

„Dobře.“ Adrian vzal učebnici a začal v ní listovat, jako kdyby věděl, co hledá. Měl dlouhé ruce. A dlaně velké jako lopaty. Tlusté, silné prsty s mozoly od hodin strávených surfováním. Lena cítila šílené nutkání položit svou dlaň na jeho a poměřit je, zjistit, jak přesně teplé a velké a drsné jeho ruce jsou...

A potom učebnice přistála na stole vedle ní a Adrianova hrud se otřela o její rameno, jak se k ní sklonil, aby jí ukázal nějakou pasáž v textu a... že se ale najednou udělalo horko.

„Chceš židli?“ nabídla Lena. Bude lepší, když mezi nimi bude trochu volného prostoru.

„Seděl jsem celý den. Jsem v pohodě.“

Lena si nervózně poposedla a nadechla se přitom Adrianovy vůně. Voněl kořeněně a čistě, dráždivě jemně – a to po hodině tělocviku, kterou dnes měl. Jako kdyby se předtím, než zamířil sem, ještě osprchoval, což nedávalo smysl, když se stejně většinou nakonec zanořil do oceánu.

„Takže...“ začal Adrian a jeho hlas byl drsnější než obvykle. „... otázka číslo šest říkáš.“

Přesně tak. Otázka číslo šest. Lena s úsilím obrátila svou pozornost zpět k záležitosti, kterou řešila. Ale ne! Ne zase ty ruce! Otázka číslo šest. „Takže jsem se pokusila najít...“

„Co se to tady děje?“ ozval se hlas od dveří, které vedly na terasu. Byl to další hlas, který byl Leně až příliš důvěrně známý. Nemusela ani zvedat hlavu, aby věděla, že Jared stojí ve dveřích a že se mračí.

Přesto vzhlédla a zvědavě pohlédla bratrovi do zamračené tváře. Měl nepoddajné černé vlasy, stejně jako Lena, ale její byly výrazně delší a o poznání nepoddajnější. Jared měl modřejší oči než ona, protože její v určitém osvětlení hrály do šeda. Oba byli atletické postavy. Lena toužila po ženských křivkách, ale nebylo jí to souzeno. A nyní byla podmračená stejně jako Jared. Jejich příbuzenský vztah byl zcela zřejmý.

„Copak se stalo? Nemáš na pláži dost fanynek?“ Jared byl žádaný muž, pokud šlo o dívky z okolí. Většina z nich se spřátelila s Lenou, aby se k němu dostaly blíž, což by nebyl problém, kdyby Jared nestřídal děvčata jako na běžícím pásu, což pak vedlo k tomu, že Lena o své kamarádky zase přicházela.

„Jejich chyba,“ říkával Jared, když si Lena stýskala nad jejich ztrátou, a i když jeho slova pohládila její zraněné ego, pravda byla, že Lena kvůli němu trpěla nedostatkem společnosti. Jared jí pak alespoň nechával, aby chodila ven s ním, nejspíš z lítosti.

Lena by se bez té lítosti obešla, ale žebráci si nemožnou vybírat.

„Ptal jsem se, co to tady děláte?“ zopakoval Jared svou otázku mrazivým tónem.

„Trig...“ začala Lena v naději, že Jareda uklidní, když pochopí, že jde jen o trigonometrii.

Jared přešel pohledem k Adrianovi. „Tak ona ti teď říká Trig?“

Adrian opětoval Jaredův chladný pohled. „Jestli máš nějaký problém, Jared, tak to řekni.“

Jared opět pohlédl na Lenu a pak na Adriana. Adrian se narovnal a mezi ním a Leniným bratrem proběhla jakási komunikace, kterou Lena nedokázala rozluštit.

„Pravidla znáš,“ řekl Jared úsečně.

„Jaká pravidla?“ chtěla vědět Lena.

„Myslel si, že tě balím,“ řekl Adrian po dalším dlouhém nepřijemném tichu. „Neschvaluje to.“

„Cože?“ vykulila Lena oči. V tom prostém sdělení byly hned dva problematické momenty, a přestože Lena byla jen těžko schopna připustit, že by se mohla Adrianovi líbit natolik, aby ji balil, tu druhou záležitost chápala až příliš dobře. „Jarede Weste, ty odháníš mé potenciální nápadníky? Protože jestli je to tak... a já na to přijdu, pokud ano...“ Lena na něj pohlédla s očima přimhouřenýma do úzkých štěrbin. „Teď už vím, proč mě Ty Chester nepozval na ten školní večírek, i když mi to slíbil.“

„S tím jsem neměl nic společného,“ opáčil Jared. „Asi se bál, že ho na oplátku pozveš na rogallo. Trpěl závratěmi.“

„Byl to strašpytel,“ přisadil si Adrian.

„Třeba jsem stála o osvěžující změnu,“ zavrčela Lena. „Třeba jsem chtěla vědět, jak žijí ti tiší a pohlední lidé.“ Ty Chester byl skutečně neobyčejně pohledný. Navíc by Lena byla vděčná za přátelství s někým, koho neznala už od narození.

„Spořádala bys ho zaživa,“ řekl Jared.

„Ano, to byl přesně můj plán. Jarede, přísahám, že jestli tě někdy přistihnu, jak se pleteš do mého milostného života, tak udělám z tvého milostného života peklo. A z tvého taky,“ dodala směrem k Adrianovi jen tak, aby se neřeklo.

„Můj už je teď peklem na zemi,“ zamumlal Adrian a Jared si odfrkl. Opět si něco sdělili beze slov a Lena opět nechápala. Většinou jí takové věci nevadily. Dnes však ano.

„Hej, vy dva, nechcete jít někam jinam?“

„Jasně, Trigu,“ řekl Jared škádlivě. „Pojďme jinam.“

„Jestli dnes půjdeme surfovat, tak tě utopím,“ řekl Trig, původně známý pod jménem Adrian.

Jared mu naznačil neslušné gesto prstem.

„To má být předehra?“ utrousila Lena. „Protože jestli ano, můžete to dělat jinde? Snažím se tady soustředit na úkol.“ To byla pravda. Ale naneštěstí to obrátilo Jaredovu pozornost k jejím knihám.

„Odkdy potřebuješ pomáhat s úkoly z matematiky?“ zeptal se.

„Od té doby, co je to složité. Co je to za hloupou otázku?“

„To jako vážně? Ty vážně nezvládáš základní trigonometrii?“

„Přesně proto si myslím, že nejsem doopravdy jejich sestra,“ řekla Lena Adrianovi. „Jsem dcera mlékaře.“

„Jasně, ale zato máš odvalu a vytrvalost,“ opáčil Adrian. „Komu záleží na tom, jestli ti trvá o něco déle přijít na důkaz v trigonometrii? I tak na něj přijdeš.“

„Jo, ale ne dost rychle. A potom se mě zřeknou. Jako každého, kdo nedokáže držet krok.“

„Odkdy nedokážeš držet krok?“ zvolal Jared, který nikdy s nikým v ničem krok držet nemusel. Byl vždy napřed, zatímco Lena se vždy dřela, jen aby nezůstala příliš pozadu.

Stálo jí to však značné úsilí. Čím dál tím víc pocítovala rozšiřující se propast mezi tím, čeho byla schopná ona, a čeho byli schopni její sourozenci. Jen ona věděla, jaké to je, být obyčejným člověkem ve výjimečné rodině.

„Zřekli byste se mě, kdybych zůstala pozadu?“ zeptala se.

Jared nevěděl, co říci.

Adrian na ni podivně hleděl – jako kdyby o jejich pochybnostech celou dobu věděl, ale nechápal, proč o nich hovoří právě teď. Lena také nevěděla, proč o nich hovoří právě teď. Vždyť šlo jen o matematickou úlohu.

„Kašli na to,“ řekla rozpačitě.

„Ty pozadu nezůstaneš,“ zmohl se nakonec Jared na odpověď. „Nenechám tě.“

Prostě to nechápal. „Ale co když to pro mě prostě není? Co když mi prostě není souzeno překročit určitou mez?“

„To neříkej,“ prohlásil Jared vážně. „To je porážecí.“

„Nikdo nikoho nenechá zůstat pozadu,“ řekl Adrian konejšivě. „Nikdo nebude poražený. Jared se tě nikdy nezřekne, Leno. Je vůči tobě neskutečně ochranný. Copak jsi neviděla, jak se do mě pustil, že jsem se odvážil na tebe podívat?“

„To jsem si všimla,“ řekla Lena. „Jenže tak ochraňuje tebe, ne mě.“

„Možná vás ochraňuju oba,“ řekl Jared. „Tahle možnost nikoho nenapadla?“

„Ty jsi nějaký dobroděj,“ zamumlala Lena a Adrian souhlasně přikývl, což Lenu rozesmálo a prolomilo se tak nepříjemné napětí. Lena doufala, že už to tak zůstane.

„Co kdybychom si ten rozhovor zopakovali?“ navrhl.

„A pokud by to šlo bez té depresivní vložky, prosím,“ požádal Jared.

„Tak jo. Je tady jeden blbeček, který potřebuje pomoc s úkolem z matematiky, než si půjde zasurfovat. Mám problém s úlohou číslo šest.“

Takhle tedy Lena získala hned dva pomocníky na matematiku po zbytek roku a Adrian Sinclair přezdívku Trig.

PRVNÍ KAPITOLA

Zelená byla barva závisti. Závist byla emoce, kterou cítila Lena, když viděla, jak ostatní obyčejně chodí bez úsilí a bez bolesti. Snažila se držet svou podrážděnost na uzdě, ale závist má mocné přátele, jako je sebelítost a vztek, a když Lenu navštívily, její optimismus povadal. Když byla před devatenácti měsíci postřelena, odhalilo to její nejhorší stránku spíše než tu nejlepší.

Zaměřuj se na to pozitivní, kladla jí na srdce její přepracovaná fyzioterapeutka, která s ní dělala rehabilitaci. Jsi naživu. Můžeš chodit. Pak fyzioterapeutka zafukala Leně na hlavu. Jsi opravdu silná. Tady.

Lena brala tu poslední poznámku jako lichotku. Až do chvíle, kdy jí fyzioterapeutka začala říkat, že musí zvolnit a nechat tělu čas na uzdravení. Lena její radu ignorovala, načež jí terapeutka přirovnala k tvrdohlavému buvolu.

Nejhorší na tom bylo, že terapeutka možná měla pravdu.

Nicméně, byla to právě Lenina tvrdohlavost, co ji dnes ráno přivedlo na letiště a dávalo jí sílu jít. Co na tom, že se sesunula na sedačku vedle nástupní brány s kletbou na rtech a úlevným výdechem?

Dokázala to.

Ještě půl hodiny a bude v letadle mířícím do Istanbulu, a až tam dorazí, najde svého zmizelého bratra Jareda a přiveze ho na Vánoce domů. To přece nebyl žádný tak velký úkol.

Když to vezme po malých krůčcích, půjde to jako po drátku.

Lena zavřela oči, přejela si rukama po tváři a promnula si oči pomalými kruhy. Kdyby používala řasenku, tak by si ji rozmazala, ale ona ji naštěstí nepoužívala – měla řasy přirozeně černé a husté. Vlasy měla také husté a černé a dnes byly rovné, díky dobrému střihu a díky tomu, že je ráno projela žehličkou. Až je umyje, budou zase nepoddajné, ale pro dnešek byla elegantní žena.

Někdo se posadil vedle ní a Lena nechala ruce klesnout ze své tváře, podívala se na svého souseda a zasténala, když viděla, že to je Adrian Sinclair.

Trig byl veliký. Měřil sto devadesát pět centimetrů a byl dokonale stavěný. Dorostl ke svým velkým rukám i do svých nadměrných ramen, které měl v šestnácti letech. Vypadal skvěle.

Lena přestala růst při výšce sto sedmdesát dva centimetrů. Na průměrné výšce nebylo samozřejmě nic špatného. Nebylo vůbec nic špatného na průměrnosti jako takové.

„Běž pryč,“ řekla Lena místo pozdravu.

„To nepůjde,“ opáčil Trig. „Slyšel jsem, že jsi neprošla zkouškou tělesné zdatnosti.“

Musel jí to připomínat? „Budu ji dělat znovu. Požádala jsem o výjimku.“

„Nezískáš ji.“

„Ty mi v tom zabrániš?“

„Přeceňuješ můj vliv,“ zabručel Trig. „Leno...“

„Ne,“ odbyla ho Lena, než stačil něco říci. „Ať chceš říct cokoli o mém současném stavu, zadrž. Nechci to slyšet.“

„Vím, že to nechceš slyšet, ale já už o tom nemohu dál mlčet. Kdy už ti konečně dojde, že do své staré práce se už nevrátíš?“

Lena mlčela. To právě slyšet nechtěla.

„To neznamená, že se nemůžeš uplatnit jinde,“ pokračoval Trig tvrdošijně.

„Myslíš jako v kanceláři?“

„Na operačním. Tam, kde se rozhoduje. Mohla by to být zábava.“

„Když je to taková zábava, tak proč to neděláš ty?“

„A co myslíš, že jsem dělal těch posledních devatenáct měsíců? Kromě toho, že jsem tě pravidelně chodil hlídat? Proč myslíš, že jsem opustil práci v terénu?“

Lena měla dost slušnosti, aby se začervenala. Trig byl stejně jako ona a Jared součástí elitního průzkumného týmu, a stejně jako ona svou práci miloval. Miloval její extrémní fyzické aspekty. Všechno to nebezpečí a vzrušení. Úniky o vlások a návaly adrenalinu. To všechno Trigovi muselo velmi chybět. „Proč jsi opustil práci v terénu? Přiřadili tě přece do jiného týmu. Nikdo po tobě nechtěl, abys přijal práci v kanceláři. A já nepotřebuju hlídání.“

„Přál bych si, aby to tak bylo.“ Trig natáhl své dlouhé nohy a pokusil se udělat si pohodlí na malém letištním sedadle. Byl to silný muž s tělem určeným k boji. Jeho pěkná tvář a nenucený úsměv byly určeny jen k odzbrojení nepřítele.

„Adriane, proč jsi tady?“ Adrian bylo jeho skutečné jméno. Lena ho používala jen tehdy, když šlo o vážné téma. „Jak jsi mě vůbec našel?“

„Volal mi Damon. Sledoval tě.“

„To je hrozné.“ Bylo hrozné mít za bratra počítačového hackera. „On vůbec nerespektuje moje soukromí.“

„Někdy se to hodí. Co přesně chceš dělat v Istanbulu, Leno?“

„Najít Jareda.“

„Proč si myslíš, že je tam?“

„Nevím. Ale je to jediná stopa, kterou máme. Je to už devatenáct měsíců a za celou tu dobu jsme od něj nedostali žádnou zprávu, až teď. Co když potřebuje naši pomoc?“

„Pokud potřebuje naši pomoc, požádá nás o ni.“

„Co když nemůže požádat? Určitě má potíže. Cítím to. Jinak by se nám přece už dávno ozval.“

„Ne kdyby byl přesvědčený, že může být odhalen.“

„Pokud je to tak nebezpečné, tak by tam vůbec neměl být.“

Trig pokrčil rameny. „Jared chce zjistit, co se stalo. Potřebuje to zjistit. Když se mu v tom pokusíš zabránit, připrav se na odpor.“

„Nechci mu v ničem zbraňovat. To mě podceňuješ.“

„Nikdy jsem tě nepodceňoval. Spíš jsem ti dával příliš mnoho volnosti...“

„Takže máš v plánu si mě přehodit přes rameno a násilím mě odnést z letiště?“

„To by bylo příliš nápadné,“ odušil Trig, vytáhl mobilní telefon a dotkl se displeje. Lena pocítila nepříjemné bodnutí v podbřišku, neklidně si poposedla a odvrátila pohled. Trigovy ruce se jí vždy líbily. Kdesi uvnitř si vždy představovala, co všechno by s nimi Trig mohl dělat, kdyby se mu zachtělo. Ne, že by se někdy o něco pokusil.

„Hlasovali jsme: já, Damon a Poppy,“ pokračoval Trig. „Pokud tě nepřesvědčím, abys zůstala doma, poleťím s tebou. Damon mi už opatřil letenku. Poděkovat mu můžeš později.“

„No to jsem mu tedy vděčná.“

„Damonovi na tobě záleží, Leno. Už se mu ztratil jeden sourozenec. Nechce, aby zmizel další, a já zase nechci vysvětlovat Jaredovi, jak to, že jsem tě nechal jet samotnou do Istanbulu.“

„Takže ty schvaluješ, co dělá,“ pronesla Lena nevrle.